

Arrest

nr. 297 614 van 24 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 augustus 2023 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op [...] juni 1977 in Ekpoma, Edo State. U spreekt Engels, Ishan en bent christen. U ging enkel naar de kleuterschool en kan niet schrijven en slechts een beetje lezen. U werd in Ekpoma, meerbepaald in het dorp Urohi, grootgebracht door uw moeder en vader en heeft daar 20 jaar verbleven. Daarna huurde u 6 jaar een huis in Benin City, in "Opaua", waarna u ook een verblijfplaats in Abuja huurde zo'n 4 jaar.

U heeft 8 jaar gewerkt als interstate driver voor Os. Motors en ging regelmatig heen-en-weer van Benin City naar Abuja. Uw vaste reisroute bracht u van Warri, via Benin, Auch, Abuja en Kano tot in Maiduguri. U verliet Nigeria in augustus 2014, omdat u na uw werkdienst, werd gekidnapt door J. en A. op een parking in Maiduguri waarna u werd verplicht om, met de bus van het bedrijf waarvoor u werkte, naar de "bushes" van Maiduguri te rijden. Na een rit van 4 uur werden daar verschillende personen opgepikt en reed u vervolgens verder door de "bushes" naar een parkingplaats waar de bus werd beschoten door een medereiziger, een man met een geweer. Alle passagiers waren hier getuigen van en werden vervolgens verplicht om ettelijke uren te wandelen richting een kamp in een "bush". U besloot om op diezelfde nacht, na aankomst in het kamp, samen met een andere persoon te vluchten. U wandelde via de "bushes" tot in Niger waar u, de volgende dag, 's avonds aankwam. U verbleef 2 dagen in Niger, en deed er 4 dagen over om in Agadez aan te komen, als verstekeling op een truck. U verbleef enige tijd in Agadez, waar u van bush tot bush ging en uiteindelijk eind oktober 2014 in Libië aankwam. In Libië verbleef u één week en reisde verder als verstekeling op een boot naar Italië waar u aankwam in november 2014. U verbleef in een vluchtelingenkamp in Milaan. U verkreeg in Italië, om humanitaire redenen, een machtiging tot verblijf die geldig was tot 11/03/2018. U verliet Italië in februari 2021 en reisde vervolgens via Duitsland per trein naar België waar u uiteindelijk aankwam op 20 februari 2021. U diende op 4 mei 2021 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). Ter staving van uw verzoek legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud (verder NPO). Op 9 mei 2023 werd de kopie van de notities naar u opgestuurd.

Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming laattijdig ingediend werd. Hoewel uw machtiging tot verblijf, die u verkreeg in Italië, slechts geldig was tot 11/03/2018 (zie administratief dossier), verbleef u nog tot februari 2021 illegaal in Italië. Hoewel u na uw aankomst in België in februari 2021, op 4/5/2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dient er te worden vastgesteld dat u gedurende een periode van bijna 3 jaar illegaal in Europa verbleef en tijdens deze periode aldus geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. ***Het feit dat u zolang heeft gewacht om u op internationale bescherming te beroepen, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd.*** Er kan van iemand die beweert een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade te lopen, worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen.

Verder dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u, na uw werkdienst, werd gekidnapt door J. en A. op een parking in Maiduguri waarna zij u hebben verplicht om, met de bus van het bedrijf waarvoor u werkte, naar de "bushes" van Maiduguri te rijden. Na een rit van 4 uur werden daar verschillende personen opgepikt en reed u vervolgens verder door de "bushes" naar een parkingplaats waar de bus werd beschoten door een medereiziger, een man met een geweer. De bus, die ettelijke miljoenen naira kost vatte vuur en hierdoor vreest u nu gedood te worden door de eigenaar van het busbedrijf die zijn geld terugeist (NPO, p.11-12).

Er kan worden vastgesteld dat de vrees die u inroept en die u ervan zou weerhouden terug te keren naar uw land van herkomst, niet valt onder het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen.

Het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag stelt immers dat een vluchteling een persoon is “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen”. De door u ingeroepen problemen met uw vorige werkgever omwille van het feit dat u met zijn bus verdween, zijn van louter gemeenrechtelijke aard en hebben als zodanig geen betrekking op de criteria van het Verdrag van Genève. Uit uw verklaringen kan niet blijken dat u door de eigenaar van het busbedrijf wordt geviséerd of bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één dezer redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst. U verklaarde trouwens uitdrukkelijk voor de DVZ nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten van uw land van herkomst en er geen andere problemen te hebben gehad, naast deze met de eigenaar van het busbedrijf (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 1 september 2021 (hierna CGVS-V), pt. 3.7).

Voor het CGVS verklaarde u bovendien dat u pas na aankomst in Italië te horen kreeg dat de eigenaar van de bus naar u op zoek was, hieruit blijkt dus dat u op het ogenblik van uw vertrek uit Nigeria, in feite geen enkele concrete vrees voor deze persoon had, noch noemt u een andere vrees die tot uw vertrek zou geleid hebben (NPO, p 13).

Aan deze vrees kan bovendien geen geloof worden gehecht, naar aanleiding van verschillende frappante tegenstrijdigheden en lacunes in uw verklaringen.

Zo valt vooreerst op dat de persoon die u op de hoogte zou hebben gesteld van het feit dat de eigenaar van het busbedrijf naar u op zoek was op uw vroegere verblijfplaats in Urohi, verschilt naargelang uw verklaringen voor de DVZ dan wel voor het CGVS. Allereerst dient hierbij te worden gewezen op het feit dat u voor de DVZ heeft verklaard één broer en één zus te hebben, respectievelijk genaamd Andrew en O. (zie ‘Verklaring DVZ’ d.d. 27 mei 2021, vraag 17, p.9), terwijl u voor het CGVS verklaart één broer, Emanuel, een zus, O. en nog een andere zus, H., te hebben (NPO, p.6). Verder zegt u op het CGVS dat u, pas toen u in Italië was en pas na twee of drie jaar, van uw zus H. vernam dat de eigenaar van de bus op zoek was naar u in Nigeria (NPO, p.13, 17, 18). Voor de DVZ daarentegen verklaart u dat u reeds in Libië en amper enkele dagen na uw ontsnapping contact had met uw broer, wiens nummer u vanbuiten kende, en die u vertelde dat de eigenaar u overal zocht, omdat u verdwenen was met zijn bus. Later, in Italië, zou u opnieuw contact gehad hebben met uw broer en hoorde u dat de eigenaar naar jullie huis was gekomen en er alles had vernield, alsook aan uw ouders vroeg waar u zich bevond (CGVS-V, pt. 3.5). Waar u dus voor de DVZ verklaarde relatief snel na uw vertrek vanuit het kamp waar u opgesloten zat van uw broer gehoord te hebben dat u gezocht werd, hoorde u dit volgens uw verklaringen op het CGVS van uw zus en pas na enkele jaren, toen u reeds in Italië was en op een moment dat uw broer al overleden was (NPO, p. 13-18). Voor het CGVS vermeldt u geen enkele conversatie met uw broer, deze was immers al overleden, evenmin vermeldt u enig incident waarbij er vernielingen werd toegebracht door de eigenaar van het bedrijf (NPO p. 13-19).

Verder valt op dat u bij de DVZ melding maakte van een bom die Boko Haram leden op u wilden plaatsen toen u opgesloten zat in het kamp (CGVS-V, pt. 3.5), terwijl u voor het CGVS op geen enkel moment melding maakt van een bom, en bovendien vertelt dat u vrij gemakkelijk wist te ontsnappen uit het open kamp via een dichtbijgelegen omheining (NPO, p.16). U vluchtte dezelfde nacht nog van aankomst bij het kamp (NPO, p.16), terwijl u voor de DVZ verklaarde dat u op een nacht erin slaagde te ontsnappen (CGVS-V, pt. 3.5).

De duur van de wandeltocht naar het bovenvermelde kamp, nadat de bus vuur vatte, is ook verschillend in uw verklaringen voor het CGVS. Waar u het initieel over een wandeltocht van maar liefst 8 uur heeft (NPO, p.12), stelt u uw verhaal wat later bij wanneer u het heeft over een wandeling van 4 tot 5 uur (NPO, p.15).

Overigens verklaarde u voor de DVZ dat u specifiek de eigenaar van het bedrijf waarvoor u werkte vreest en dat hij u zal vermoorden (CGVS-V, pt. 3.4). Verder verklaarde u dat Os. de naam van de eigenaar van het bedrijf was, dat Os. u overal zocht omdat u verdwenen was met zijn bus en dat hij tot slot naar jullie huis kwam en alles vernielde.

Voor het CGVS daarentegen stelt u eveneens de eigenaar van de bus te vrezen, docht u stelt zijn naam niet te kennen (NPO, p. 17). U verklaart dat 'Os. Motors' de naam is van het busbedrijf waarvoor u werkte als interstate driver (buschauffeur die tussen verschillende staten rijdt) en dat 'mensen van het busbedrijf' u zochten en beweerden dat u de bus verkocht en daarom wegluchtte. Ze dreigden tevens dat u zou 'gaan', net zoals uw vader en broer. (NPO, p. 5, 8, 13, 17, 18.)

Tot slot verklaarde u bij de DVZ ook nog dat, zowel uw vader als uw broer overleden zijn omwille van een hartaanval die werd veroorzaakt door uw problemen en laat u na ook maar iets over een arrestatie te vermelden (CGVS-V, pt. 3.5), terwijl u voor het CGVS stelt dat ze gearresteerd werden en juist na hun tijd in de cel van het politiekantoor ziek zijn geworden, omdat ze aldaar geen bezoek kregen en dit de reden is waardoor ze allebei stierven (NPO, p.19).

Uw verklaringen voor de DVZ en voor het CGVS lopen op dit punt al dermate uiteen dat er geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan uw beweerde vrees voor vervolging of ernstige schade, uitgaande van de buseigenaar. Ook bij uw asielrelaas op zich, namelijk uw bewering ontvoerd te zijn samen met uw bus, kunnen reeds enkele vraagtekens geplaatst worden.

Daarbij komt nog, ten overvloede, dat uw bewering (voor het CGVS dan toch) de naam van de eigenaar van het busbedrijf niet te kennen, volstrekt onbegrijpelijk is in het licht van het geheel van uw verklaringen. U stelt immers dat de eigenaar naar de politie ging (NPO, p. 18), dat uw vader en broer zouden gearresteerd zijn omwille van u, dat ze maandenlang werden vastgehouden en tot slot overleden (NPO, p. 13, 18). **Er kan dan ook in het geheel niet worden aangenomen dat u, na dit alles en met de buseigenaar als enige en centrale persoon voor wie u een vrees voor uw leven stelt te koesteren, de naam van deze buseigenaar zelfs niet zou kennen.**

Verder kan er **geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas in zijn geheel**, omdat uw handelingen na het incident, alsook uw gedrag dat u heeft gesteld tijdens uw vlucht niet in overeenstemming zijn met het gedrag van een lange afstand chauffeur wiens bus wordt gekaapt. Zo dient vastgesteld te worden dat, hoewel u werd gekidnapt en de bus waarmee u reed voor uw werkgever werd gekaapt, vervolgens beschoten en uiteindelijk ontbrandde, u nooit heeft getracht deze kidnapping en kaping toe te lichten bij de eigenaar van het busbedrijf en/ of bij de Nigeriaanse politie. Het is **in het geheel niet aannemelijk** dat u na dergelijk incident, dat zowel een impact heeft op uw situatie als deze van de eigenaar van de bus, dit nergens meldt of minstens de moeite deed om de eigenaar van Os. Motors hierover te contacteren en dat zo snel mogelijk na het incident. U verklaart echter nooit contact te hebben opgenomen met het busbedrijf (NPO, p.18). U gevraagd waarom u dit niet heeft gedaan om op die manier uit te leggen wat er precies is gebeurd, zegt u dat, indien u zou bellen, ze (het busbedrijf) de bus zouden terug willen. Omdat het logisch is dat de eigenaar van de bus de bus terug zou willen en dit juist de reden is waarom men zou verwachten dat u hem op de hoogste zou stellen van het gebeurde, werd u opnieuw gevraagd waarom u het bedrijf niet heeft gecontacteerd. U antwoordt hierop dat u hun nummer niet heeft (NPO, p.18) en verklaart voor het CGVS dat ook andere familieleden, zoals uw zus H., uw broer en uw vader het niet konden uitleggen aan de politie. Zo mocht uw zus uw vader en broer niet bezoeken in het politiekantoor (NPO, p.18) en wilde de politie uw vader en broer niet horen (NPO, p.18). U gevraagd naar de reden hiervoor, zegt u dat, in Nigeria mensen u geloven als men geld heeft, maar u niet geloven als men geen geld heeft (NPO, p.18). U later nogmaals gevraagd waarom u niet heeft geprobeerd om bescherming te vinden in uw land van herkomst, herhaalt u dat men dan geld zou vragen en dat de eigenaars van het busbedrijf wél geld kunnen geven en u vervolgens zouden kunnen arresteren (NPO, p.19). **Dat er corruptie bestaat bij de Nigeriaanse politie is an sich geen verschoningsgrond**, te meer daar u **geen enkele werkelijke poging heeft ondernomen om ook maar iemand op de hoogte te brengen van het gebeurde**, terwijl men nochtans zou verwachten dat u dit toch minstens zou trachten vooraleer uw land te verlaten richting Europa. In dergelijke situaties kan men veronderstellen dat men contact opneemt met de eigenaar van het busbedrijf of wie dan ook bij het busbedrijf waaraan de bus toebehoort en/of beroep doet op de Nigeriaanse politie. Hiertoe dient u natuurlijk eerst terug te reizen naar Nigeria.

U beweert echter dat dit uw intentie was, maar dat u in feite 'per ongeluk' in Agadez terecht kwam en daarna, eveneens 'per ongeluk' in Libië (NPO, p. 13 en CGVS-V pt. 3.5).

Tevens is het niet aannemelijk dat u, hoewel uw reistraject als professioneel buschauffeur (van Warri tot in Maiduguri) meer dan 1500 km bedraagt (zie blauwe map in administratief dossier) en u hier soms zelf een week over deed (NPO, p.14) en u ook regelmatig heel wat andere steden doorreist (NPO, p.8), niet zou hebben opgemerkt dat u verder in de richting van Niger reed tijdens uw vlucht en tot slot zelfs helemaal tot in Libië. Er kan niet worden aangenomen dat een ervaren lange afstandschauffeur, die in Niger terecht

is gekomen, vier dagen lang op een truck zit als verstekeling, zonder in de gaten te hebben dat hij richting Agadez reist, of toch zonder intussentijd iets te ondernemen (NPO, p. 13). Ook de manier waarop u vervolgens in Libië zou terechtgekomen zijn, is volstrekt onwaarschijnlijk. U verklaart immers dat u in Agadez opnieuw een risico nam en ook per truck als verstekeling richting Libië ging, zonder op dat moment te weten waar de truck naartoe ging (en dus klaarblijkelijk zonder zich hiervan te verzekeren op enig moment). U stelt gedacht te hebben dat deze misschien terug naar Nigeria zou gaan en vervolgens stelt u simpelweg 'dan kwamen we aan in Libië en zo ben ik naar Italië gegaan' (NPO, p. 13). Dat u na een kidnapping waarbij de bus waarmee u reed werd vernield, 'per ongeluk' in Libië zou terecht komen vanuit Agadez, en dit bovendien na een tocht van meerdere maanden, aangezien u in augustus stelt vertrokken te zijn en in oktober zou zijn aangekomen (NPO, p.9, 10), is volstrekt onaannemelijk, zeker voor een professionele chauffeur. En dit alles klaarblijkelijk zonder op enig moment iemand bij het busbedrijf op de hoogte te stellen van het gebeurde (NPO, p. 18, 19). Opnieuw ten overvloede, kan nog opgemerkt worden dat u bij DVZ verklaarde reeds na vier dagen in Libië terechtgekomen te zijn (CGVS-V, pt. 3.5), wat opnieuw niet verenigbaar is met uw verklaringen voor het CGVS.

Concluderend kan niet worden ingezien dat iemand die samen met de bus waarmee hij rijdt ontvoerd zou zijn geweest, vervolgens 'per ongeluk' in Libië terecht zou zijn gekomen, zonder eerst ook maar te proberen contact op te nemen met het thuisfront (de Nigeriaanse politie, uw familie en/of het busbedrijf). Men zou immers verwachten dat u, op welke wijze dan ook, zou trachten het thuisfront op de hoogte te brengen, zelfs indien de politie in Niger in eerste instantie niet veel hulp bood (NPO, p. 12). U zou echter pas in Libië, of zelfs pas in Italië (naargelang uw verklaringen, zie supra) op de hoogte zijn geraakt van enige vervolging (en dus voor het eerst contact hebben opgenomen). Dat u naliel zo snel mogelijk contact op te nemen doet verder afbreuk aan uw asielrelaas.

Het CGVS stelt vast dat, naast uw vrees voor vervolging, ook het beweerde incident dat de aanleiding voor deze vervolging zou gevormd hebben, ernstig in vraag kan gesteld worden, nu uw verklaringen over uw gedrag na dit beweerde incident in het geheel niet overtuigen en u bovendien zelfs de naam van de persoon die u stelt te vrezen niet kent.

Tot slot kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De **overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja** zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat **Edo State** waar u geboren bent en een lange tijd heeft gewoond, alsook in **Abuja** waar u regelmatig gedurende 4 jaar verbleef (zie 'verklaring DVZ', p. 6 en NPO, p. 4-5), actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Edo State en Abuja aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Zowel bij de DVZ als voor het CGVS legde u geen documenten neer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

Schending van artikel 3 EVRM".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"[...]

II.1.4 Verwerende partij verwijt verzoekende partij eerstens laattijdige asiel te hebben aangevraagd: [...]

Verzoekende partij had tot 2018 legaal verblijf in Italië en bevond zich aldus in een veilig land. Nadat haar verblijfsdocument verlopen was, is zij niet terug gekeerd naar Nigeria, maar verbleef zij nog steeds in Italië. Op dag ogenblik was er geen imminent gevaar voor haar leven en kon zij er een tijd verblijven. Echter, bij haar aankomst in België besepte zij dat zij niet zomaar illegaal kon rondzwerven hier en diende zij een asielaanvraag in, uit schrik opgepakt en terug gestuurd te worden naar het land waar haar leven in gevaar is.

II.1.5 Vervolgens stelt verwerende partij geen geloof te hechten aan de vrees van verzoekende partij en stelt dat de vrees die zij inroept niet zou vallen over de Vluchtelingenconventie: [...]

Verzoekende partij werd gekidnapt, beschoten en de bus waarmee zij reeds vloog in vlammen op. Verzoekende partij was in totale paniek en wist dat zij niets zou kunnen beginnen tegen een machtige en rijke man als haar baas. Zij wist dat zij zich niet zou kunnen wenden tot de politie voor bescherming en vluchtte weg.

II.1.6 Verwerende partij stelt vervolgens dat verzoekende partij verschillende verklaringen zou hebben afgelegd op de DVZ en het gehoor op het CGVS: [...]

Verzoekende partij benadrukt dat zij pas op het CGVS de kans kreeg om alles uitgebreid te vertellen en volhardt dat wat zij op het CGVS heeft verteld de volledige waarheid is: p. 11 - 12 CGVS [...]

II.1.7. Verzoekende partij heeft aangegeven niet te kunnen terug keren naar Nigeria uit vrees voor haar leven

II.1.8 Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij haar relaas onzorgvuldig onderzocht heeft en haar ten onrechte internationale bescherming heeft onzegd. Verzoekende partij komt weldegelijk in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

II.1.9 Mocht Uw Raad, per impossibile van mening zijn dat verzoekende partij niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus, meent zij dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekende partij is van mening dat zij bij terugkeer naar Nigeria het slachtoffer zou worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is duidelijk dat de veiligheidssituatie in Nigeria op dit moment zeer volatiel is. De verzoekende partij vreest bovendien om

persoonlijk gevisieerd te worden, aangezien zij als terugkeerder uit het Westen als “rijk” gepercipieerd zal worden.

Artikel 48/4 van de VW bepaalt dat: [...]

Naast de vluchtelingenstatus, kan in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden. Overeenkomstig artikel 48/4 Vw. en artikel 15, C) Kwalificatierichtlijn wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan de vreemdeling die een reëel risico op ernstige schade zou lopen en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen. Het komt de verzoekende partij aldus toe aan te tonen dat zij in Nigeria het slachtoffer zou worden van willekeurig geweld.

Ook verzoekende partij gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud aan te vrezen voor Boko Haram en het vermoeden te hebben dat A. en J. leden zijn van Boko Haram. p. 16 CGVS [...]

Het land wordt op dit moment getroffen door geweld uitgaande van verschillende actoren gaande van o.a. gewapende bendes tot Boko Haram en zelfs de Nigeriaanse politie. Ieder van deze conflicten eisen een hoog aantal burgerslachtoffers: [...]

Het land heeft inderdaad ook nog steeds te kampen met zeer hoge mate van politiegeweld.

ACLEDE publiceert jaarlijks een lijst met “10 conflicts to worry about”. In de lijst van 2022 staat ook de situatie in Nigeria: [...]

Het is duidelijk dat de voorspellingen van ACLED uitkomen. Zo berichtten ze bijvoorbeeld in laatste maanden van 2022: [...]

Ook Lagos Chamber of Commerce and Industry bevestigt deze verontrustende berichten: [...]

Dat het geweld in stijgende lijn is, bewijst het volgende nieuwsbericht: [...]

Ook Human Rights Watch bevestigt deze zorgwekkende trend: [...]

In voorbije weken vonden verschillende gewelddadige incidenten plaats: [...]

Het geweld blijkt het afgelopen jaar bovendien wel degelijk fel gestegen te zijn in vergelijking met de voorbije drie jaar: [...]

Het jaarverslag van Human Rights Watch wijst bovendien op schendingen van verschillende fundamentele rechten in Nigeria: [...]

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het geweld in het land wijdverspreid is, en dat geen enkele regio eraan ontsnapt: [...]

Verzoekende werd in Nigeria het slachtoffer van dit willekeurig geweld, en ze verloor er ook haar vader aan.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de situatie in Nigeria op dit moment wel degelijk “een uitzonderlijke situatie [is] waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Nigeria, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon”

Zij meent dan ook dat zij minstens in aanmerking komt voor subsidiaire beschermingsstatus en dat verwerende partij haar ten onrechte een negatieve beslissing heeft gegeven.

[...]”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante

informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Samen met verweerder wordt vastgesteld dat verzoeker, hoewel zijn machtiging tot verblijf in Italië slechts geldig was tot 11 maart 2018, nog tot februari 2021 op illegale wijze in Italië verbleef, zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker na aankomst in België in februari 2021 nog tot 4 mei 2021 wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen gedurende zijn driejarig illegaal verblijf in Italië en vervolgens ook in België nog drie maanden talmde alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde. Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker biedt in het verzoekschrift geen afdoende verklaring voor zijn nalatigheid om gedurende zijn driejarig illegaal verblijf in Italië een verzoek om internationale bescherming in te dienen, noch voor het gegeven dat hij na aankomst in België nog drie maanden wachtte alvorens een verzoek in te dienen. Hij stelt louter dat hij tot 2018 legaal verbleef in Italië en dat hij na de afloop van zijn verblijfsmachtiging niet terugkeerde naar Nigeria, dat er geen imminent gevaar was voor zijn leven, maar dat hij bij aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende omdat hij beseftte dat hij niet zomaar illegaal kon rondzwerven en schrik had te worden teruggestuurd naar Nigeria, waar zijn leven in gevaar is. Dit kan niet overtuigen ter verschoning van zijn manifeste nalatigheid, dan wel laattijdigheid, om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Italië en België.

Voorstaande vaststelling inzake verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming is een duidelijke tegenindicatie voor verzoekers voorgehouden vrees.

5. De bestreden beslissing stelt op goede gronden het volgende:

“U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u, na uw werkdienst, werd gekidnapt door J. en A. op een parking in Maiduguri waarna zij u hebben verplicht om, met de bus van het bedrijf waarvoor u werkte, naar de “bushes” van Maiduguri te rijden. Na een rit van 4 uur werden daar verschillende personen opgepikt en reed u vervolgens verder door de “bushes” naar een parkingplaats waar de bus werd beschoten door een medereiziger, een man met een geweer. De bus, die ettelijke miljoenen naira kost vatte vuur en hierdoor vreest u nu gedood te worden door de eigenaar van het busbedrijf die zijn geld teruggeist (NPO, p.11-12).

Er kan worden vastgesteld dat de vrees die u inroept en die u ervan zou weerhouden terug te keren naar uw land van herkomst, niet valt onder het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen.

Het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag stelt immers dat een vluchteling een persoon is “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren”. De door u ingeroepen problemen met uw vorige werkgever omwille van het feit dat u met zijn bus verdween, zijn van louter gemeenrechtelijke aard en hebben als zodanig geen betrekking op de criteria van het Verdrag van Genève. Uit uw verklaringen kan niet blijken dat u door de eigenaar van het busbedrijf wordt geïntimidéerd of bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één dezer redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst. U verklaarde trouwens uitdrukkelijk voor de DVZ nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten van uw land van herkomst en er geen andere problemen te hebben gehad, naast deze met de eigenaar van het busbedrijf (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 1 september 2021 (hierna CGVS-V), pt. 3.7).

Voor het CGVS verklaarde u bovendien dat u pas na aankomst in Italië te horen kreeg dat de eigenaar van de bus naar u op zoek was, hieruit blijkt dus dat u op het ogenblik van uw vertrek uit Nigeria, in feite geen enkele concrete vrees voor deze persoon had, noch noemt u een andere vrees die tot uw vertrek zou geleid hebben (NPO, p 13).”

Verzoeker brengt geen valabele argumenten aan in het verzoekschrift ter weerlegging van de voorgaande motivering.

Verzoeker herneemt in het verzoekschrift louter dat hij werd gekidnapt en beschoten en dat de bus in vlammen vloog. Hij legt uit dat hij in paniek was, dat hij niet wist wat hij kon beginnen tegen zijn machtige en rijke baas en dat hij wist dat hij zich niet zou kunnen wenden tot de politie voor bescherming.

Verzoeker doet hiermee geen afbreuk aan de terechte vaststellingen van verweerder in de bestreden beslissing. Hij toont hiermee op generlei wijze concreet aan hoe zijn situatie zou kunnen vallen onder de toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.”

Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

§ 2. Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door:

a) de Staat, of

b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.

Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.”

De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoeker toont niet aan hoe zijn problemen met zijn baas vallen onder een grond van vervolging tegen dewelke hij geen bescherming zou kunnen invoeren; verzoeker maakt derhalve het krachtens artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet vereiste verband niet aannemelijk tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.

6. Los van de vaststelling dat verzoekers voorgehouden problemen geen verband houden met één van de criteria in de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, wordt in navolging van verweerder vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden relaas.

Inzake de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS benadrukt verzoeker in het verzoekschrift dat hij pas op het CGVS de kans kreeg om alles uitgebreid te vertellen. Daarnaast volhardt hij dat wat hij op het CGVS heeft verteld de waarheid is en herneemt hij zijn verklaringen uit het persoonlijk onderhoud.

Te dezen dient erop gewezen dat verzoekers verklaringen op de DVZ aan hem werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst werd verzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ.

Bovendien kan verzoeker niet volstaan met de loutere bevestiging en herneming van zijn verklaringen op het CGVS ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Verzoeker gaat er immers aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier. Het louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielaanvraagrelaas volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift biedt dan ook geen nuttig verweer tegen de terechte, pertinente en draagkrachtige motivering in de bestreden beslissing aangaande verzoekers tegenstrijdige verklaringen. Deze luidt als volgt:

“Aan deze vrees kan bovendien geen geloof worden gehecht, naar aanleiding van verschillende frappante tegenstrijdigheden en lacunes in uw verklaringen.

Zo valt vooreerst op dat de persoon die u op de hoogte zou hebben gesteld van het feit dat de eigenaar van het busbedrijf naar u op zoek was op uw vroegere verblijfplaats in Urohi, verschilt naargelang uw verklaringen voor de DVZ dan wel voor het CGVS. Allereerst dient hierbij te worden gewezen op het feit dat u voor de DVZ heeft verklaard één broer en één zus te hebben, respectievelijk genaamd Andrew en O. (zie ‘Verklaring DVZ’ d.d. 27 mei 2021, vraag 17, p.9), terwijl u voor het CGVS verklaart één broer, Emanuel, een zus, O. en nog een andere zus, H., te hebben (NPO, p.6). Verder zegt u op het CGVS dat u, pas toen u in Italië was en pas na twee of drie jaar, van uw zus H. vernam dat de eigenaar van de bus op zoek was naar u in Nigeria (NPO, p.13, 17, 18). Voor de DVZ daarentegen verklaart u dat u reeds in Libië en amper enkele dagen na uw ontsnapping contact had met uw broer, wiens nummer u vanbuiten kende, en die u vertelde dat de eigenaar u overal zocht, omdat u verdwenen was met zijn bus. Later, in Italië, zou u opnieuw contact gehad hebben met uw broer en hoorde u dat de eigenaar naar jullie huis was gekomen en er alles had vernield, alsook aan uw ouders vroeg waar u zich bevond (CGVS-V, pt. 3.5). Waar u dus voor de DVZ verklaarde relatief snel na uw vertrek vanuit het kamp waar u opgesloten zat van uw broer gehoord te hebben dat u gezocht werd, hoorde u dit volgens uw verklaringen op het CGVS van uw zus en pas na enkele jaren, toen u reeds in Italië was en op een moment dat uw broer al overleden was (NPO, p. 13-18). Voor het CGVS vermeldt u geen enkele conversatie met uw broer, deze was immers al overleden, evenmin vermeldt u enig incident waarbij er vernielingen werd toegebracht door de eigenaar van het bedrijf (NPO p. 13-19).

Verder valt op dat u bij de DVZ melding maakte van een bom die Boko Haram leden op u wilden plaatsen toen u opgesloten zat in het kamp (CGVS-V, pt. 3.5), terwijl u voor het CGVS op geen enkel moment melding maakt van een bom, en bovendien vertelt dat u vrij gemakkelijk wist te ontsnappen uit het open kamp via een dichtbijgelegen omheining (NPO, p.16). U vluchtte dezelfde nacht nog van aankomst bij het kamp (NPO, p.16), terwijl u voor de DVZ verklaarde dat u op een nacht erin slaagde te ontsnappen (CGVS-V, pt. 3.5).

De duur van de wandeltocht naar het bovenvermelde kamp, nadat de bus vuur vatte, is ook verschillend in uw verklaringen voor het CGVS. Waar u het initieel over een wandeltocht van maar liefst 8 uur heeft (NPO, p.12), stelt u uw verhaal wat later bij wanneer u het heeft over een wandeling van 4 tot 5 uur (NPO, p.15).

Overigens verklaarde u voor de DVZ dat u specifiek de eigenaar van het bedrijf waarvoor u werkte vreest en dat hij u zal vermoorden (CGVS-V, pt. 3.4). Verder verklaarde u dat Os. de naam van de eigenaar van het bedrijf was, dat Os. u overal zocht omdat u verdwenen was met zijn bus en dat hij tot slot naar jullie huis kwam en alles vernielde. Voor het CGVS daarentegen stelt u eveneens de eigenaar van de bus te vrezen, docht u stelt zijn naam niet te kennen (NPO, p. 17). U verklaart dat 'Os. Motors' de naam is van het busbedrijf waarvoor u werkte als interstate driver (buschauffeur die tussen verschillende staten rijdt) en dat 'mensen van het busbedrijf' u zochten en beweerden dat u de bus verkocht en daarom wegluchtte. Ze dreigden tevens dat u zou 'gaan', net zoals uw vader en broer. (NPO, p. 5, 8, 13, 17, 18.)

Tot slot verklaarde u bij de DVZ ook nog dat, zowel uw vader als uw broer overleden zijn omwille van een hartaanval die werd veroorzaakt door uw problemen en laat u na ook maar iets over een arrestatie te vermelden (CGVS-V, pt. 3.5), terwijl u voor het CGVS stelt dat ze gearresteerd werden en juist na hun tijd in de cel van het politiekantoor ziek zijn geworden, omdat ze aldaar geen bezoek kregen en dit de reden is waardoor ze allebei stierven (NPO, p.19).

Uw verklaringen voor de DVZ en voor het CGVS lopen op dit punt al dermate uiteen dat er geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan uw beweerde vrees voor vervolging of ernstige schade, uitgaande van de buseigenaar. Ook bij uw asielrelaas op zich, namelijk uw bewering ontvoerd te zijn samen met uw bus, kunnen reeds enkele vraagtekens geplaatst worden."

7. Bij gebrek aan enig verweer in het verzoekschrift blijft volgende terechte en pertinente motivering, die steun vindt in het administratief dossier, onverminderd overeind:

"Daarbij komt nog, ten overvloede, dat uw bewering (voor het CGVS dan toch) de naam van de eigenaar van het busbedrijf niet te kennen, volstrekt onbegrijpelijk is in het licht van het geheel van uw verklaringen. U stelt immers dat de eigenaar naar de politie ging (NPO, p. 18), dat uw vader en broer zouden gearresteerd zijn omwille van u, dat ze maandenlang werden vastgehouden en tot slot overleden (NPO, p. 13, 18). **Er kan dan ook in het geheel niet worden aangenomen dat u, na dit alles en met de buseigenaar als enige en centrale persoon voor wie u een vrees voor uw leven stelt te koesteren, de naam van deze buseigenaar zelfs niet zou kennen.**

Verder kan er **geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas in zijn geheel**, omdat uw handelingen na het incident, alsook uw gedrag dat u heeft gesteld tijdens uw vlucht niet in overeenstemming zijn met het gedrag van een lange afstand chauffeur wiens bus wordt gekaapt. Zo dient vastgesteld te worden dat, hoewel u werd gekidnapt en de bus waarmee u reed voor uw werkgever werd gekaapt, vervolgens beschoten en uiteindelijk ontbrandde, u nooit heeft getracht deze kidnapping en kaping toe te lichten bij de eigenaar van het busbedrijf en/ of bij de Nigeriaanse politie. Het is **in het geheel niet aannemelijk** dat u na dergelijk incident, dat zowel een impact heeft op uw situatie als deze van de eigenaar van de bus, dit nergens meldt of minstens de moeite deed om de eigenaar van Os. Motors hierover te contacteren en dat zo snel mogelijk na het incident. U verklaart echter nooit contact te hebben opgenomen met het busbedrijf (NPO, p.18). U gevraagd waarom u dit niet heeft gedaan om op die manier uit te leggen wat er precies is gebeurd, zegt u dat, indien u zou bellen, ze (het busbedrijf) de bus zouden terug willen. Omdat het logisch is dat de eigenaar van de bus de bus terug zou willen en dit juist de reden is waarom men zou verwachten dat u hem op de hoogste zou stellen van het gebeurde, werd u opnieuw gevraagd waarom u het bedrijf niet heeft gecontacteerd. U antwoordt hierop dat u hun nummer niet heeft (NPO, p.18) en verklaart voor het CGVS dat ook andere familieleden, zoals uw zus H., uw broer en uw vader het niet konden uitleggen aan de politie. Zo mocht uw zus uw vader en broer niet bezoeken in het politiekantoor (NPO, p.18) en wilde de politie uw vader en broer niet horen (NPO, p.18). U gevraagd naar de reden hiervoor, zegt u dat, in Nigeria mensen u geloven als men geld heeft, maar u niet geloven als men geen geld heeft (NPO, p.18). U later nogmaals gevraagd waarom u niet heeft geprobeerd om bescherming te vinden in uw land van herkomst, herhaalt u dat men dan geld zou vragen en dat de eigenaars van het busbedrijf wél geld kunnen geven en u vervolgens zouden kunnen arresteren (NPO, p.19).

Dat er corruptie bestaat bij de Nigeriaanse politie is an sich geen verschoningsgrond, te meer daar u **geen enkele werkelijke poging heeft ondernomen om ook maar iemand op de hoogte te brengen van het gebeurde**, terwijl men nochtans zou verwachten dat u dit toch minstens zou trachten vooraleer uw land te verlaten richting Europa. In dergelijke situaties kan men veronderstellen dat men contact opneemt met de eigenaar van het busbedrijf of wie dan ook bij het busbedrijf waaraan de bus toebehoort en/of beroep doet op de Nigeriaanse politie. Hiertoe dient u natuurlijk eerst terug te reizen naar Nigeria. U beweert echter dat dit uw intentie was, maar dat u in feite 'per ongeluk' in Agadez terecht kwam en daarna, eveneens 'per ongeluk' in Libië (NPO, p. 13 en CGVS-V pt. 3.5).

Tevens is het niet aannemelijk dat u, hoewel uw reistrace als professioneel buschauffeur (van Warri tot in Maiduguri) meer dan 1500 km bedraagt (zie blauwe map in administratief dossier) en u hier soms zelf een week over deed (NPO, p.14) en u ook regelmatig heel wat andere steden doorreist (NPO, p.8), niet zou hebben opgemerkt dat u verder in de richting van Niger reed tijdens uw vlucht en tot slot zelfs helemaal tot in Libië. Er kan niet worden aangenomen dat een ervaren lange afstandschauffeur, die in Niger terecht

is gekomen, vier dagen lang op een truck zit als verstekeling, zonder in de gaten te hebben dat hij richting Agadez reist, of toch zonder intussentijd iets te ondernemen (NPO, p. 13). Ook de manier waarop u vervolgens in Libië zou terechtgekomen zijn, is volstrekt onwaarschijnlijk. U verklaart immers dat u in Agadez opnieuw een risico nam en ook per truck als verstekeling richting Libië ging, zonder op dat moment te weten waar de truck naartoe ging (en dus klaarblijkelijk zonder zich hiervan te verzekeren op enig moment). U stelt gedacht te hebben dat deze misschien terug naar Nigeria zou gaan en vervolgens stelt u simpelweg 'dan kwamen we aan in Libië en zo ben ik naar Italië gegaan' (NPO, p. 13). Dat u na een kidnapping waarbij de bus waarmee u reed werd vernield, 'per ongeluk' in Libië zou terecht komen vanuit Agadez, en dit bovendien na een tocht van meerdere maanden, aangezien u in augustus stelt vertrokken te zijn en in oktober zou zijn aangekomen (NPO, p.9, 10), is volstrekt onaannemelijk, zeker voor een professionele chauffeur. En dit alles klaarblijkelijk zonder op enig moment iemand bij het busbedrijf op de hoogte te stellen van het gebeurde (NPO, p. 18, 19). Opnieuw ten overvloede, kan nog opgemerkt worden dat u bij DVZ verklaarde reeds na vier dagen in Libië terechtgekomen te zijn (CGVS-V, pt. 3.5), wat opnieuw niet verenigbaar is met uw verklaringen voor het CGVS.

Concluderend kan niet worden ingezien dat iemand die samen met de bus waarmee hij rijdt ontvoerd zou zijn geweest, vervolgens 'per ongeluk' in Libië terecht zou zijn gekomen, zonder eerst ook maar te proberen contact op te nemen met het thuisfront (de Nigeriaanse politie, uw familie en/of het busbedrijf). Men zou immers verwachten dat u, op welke wijze dan ook, zou trachten het thuisfront op de hoogte te brengen, zelfs indien de politie in Niger in eerste instantie niet veel hulp bood (NPO, p. 12). U zou echter pas in Libië, of zelfs pas in Italië (naargelang uw verklaringen, zie supra) op de hoogte zijn geraakt van enige vervolging (en dus voor het eerst contact hebben opgenomen). Dat u naliel zo snel mogelijk contact op te nemen doet verder afbreuk aan uw asielrelaas.

Het CGVS stelt vast dat, naast uw vrees voor vervolging, ook het beweerde incident dat de aanleiding voor deze vervolging zou gevormd hebben, ernstig in vraag kan gesteld worden, nu uw verklaringen over uw gedrag na dit beweerde incident in het geheel niet overtuigen en u bovendien zelfs de naam van de persoon die u stelt te vrezen niet kent."

8. Waar verzoeker – voor het eerst in het verzoekschrift – aanvoert dat hij persoonlijk dreigt te worden gevisieerd omdat hij als terugkeerder uit het Westen als 'rijk' zal worden gepercipieerd, komt hij niet verder dan het louter poneren van een (bijkomende) nood aan internationale bescherming zonder hieromtrent ook maar enige informatie of toelichting te verschaffen. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat echter op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter geheel in gebreke.

9. Ten overvloede wordt erop gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn relaas met documenten te staven.

Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel document neerlegt en evenmin aantoont dat hij redelijke inspanningen heeft geleverd om deze te verkrijgen. Dergelijke vaststellingen vormen een negatieve indicatie voor wat betreft verzoekers geloofwaardigheid.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

11. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Edo State (waar verzoeker geboren is en lange tijd

heeft gewoond) en Abuja (waar verzoeker gedurende vier jaar regelmatig verbleef) geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De stukken toegevoegd aan het verzoekschrift liggen immers in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie en zijn dan ook niet van aard aan te tonen dat de analyse uit de bestreden beslissing onjuist en/of achterhaald zou zijn. In deze analyse wordt immers rekening gehouden met de regionale verschillen inzake het geweldsniveau en de impact van het geweld in Nigeria, de typologie van het geweld, de betrokken actoren en het aantal burgerslachtoffers in Nigeria in het algemeen en in de staten Edo en Abuja in het bijzonder, waar verzoeker verbleven heeft in Nigeria.

Verzoeker toont aldus niet aan dat de mate van willekeurig geweld in de staten Edo en Abuja dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Tot slot wordt vastgesteld dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in staten Edo en Abuja in zijn hoofde dermate verhogen dat kan aangenomen worden dat hij bij terugkeer naar de staat Edo, dan wel Abuja een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Kosten

12. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS